

DANICA.

Katolišk cerkven list.

List 2.

V četrtek 13. prosenca 1853.

Tečaj VII.

Posvečuj ime Gospodovo!

Ako hočemo sladkost in moč Gospodoviga presvetiga imena nad seboj občutiti, nam mora pred vsim drugim skerb biti, to visoko Ime s svojim življenjem posvečevati. Kako de se ima to zgoditi, nas uči življenje in djanje s. Baldomirja *), od kteriga sicer malo vemo, pa to, kar vemo, je vse na posvečevanje Gospodoviga Imena obrnjeno. Bil je sv. Baldomir kovac, in njegov navadni pregovor per vsim njegovim djanji in nehanji je bil: „V imenu Gospodovim; Bog bodi vselej hvaljen!“ S takim obnašanjem pri svojim delu je sv. Baldomir svoje delo posvečeval, in kolikor je ur v dnevu, toliko zlatih talentov si je on za večnost vsak dan pridobil; za to je zdaj njegov delež med svetniki.

Dva človeka utegneta ravno tisto delo opravljati; vendar je delo per enim posvečeno, per drugim prekleto in zaverženo, — po tem, ko se obnašata, in kakor je njino serce. Delati morajo vsi ljudje, de sebe in držino preživé. Ako svoje delo Bogu daruješ, ga z Bogam začneš, za to delaš, ker Bog zapove, kar je težavniga, voljno prenašaš, in če v tem ko je tvoja roka per delu, tvoj duh večkrat z Bogam govori, kakor je sveti Baldomir delal; potem je tvoje delo lepo in dobro pred Bogam, je posvečeno (žegnano), plača se ti že tukaj, pa na unim svetu boš za tako delo še posebej plačilo prejel. — Ako pa delaš le samo prisiljen, hud, serdit, nejevoljin, samo zavoljo dobička in iz samopridnosti, nič zavoljo Boga in duše, si v sercu nezadovoljin, še preklinjaš ter Božjemu imenu nečast delaš: ti svoje delo hudiču daruješ; delo je neposvečeno, prekleto in slabši pred Božjim obličjem, kakor delo tvojiga vola per drevesu; — več taciga dela, več greha. Zdaj si tedaj zvoli, človek, kaj boš storil te dneve ali leta, kar ti je še živeti? Boš mar sebe in svoje vsakdanje dela peklu dajal in daroval? Ali ne boš rajši vsih svojih del tako obračal, de bodo posvečene (žegnane) in Bogu darovane, ter pri vsim svojim djanji, kakor sv. Baldomir s sercam in z usti govoril: V Gospodovim imenu, Bog bodi vselej hvaljen!“

Sv. Baldomir je Gospodovo ime posvečeval, ker je kakor kaki duhoven pastir, vse svoje v hiši vedno opominjal, de naj Boga hvalijo in mu naj hvaležin bodo; in kjer je bilo treba, je tudi strahoval, pa ne iz jeze, ampak, de bi napako poboljšal. Kakor se mlad človek navadi živeti, po tem se več del ravna vse svoje žive dni; za to je tako močno veliko na tem ležeče, kako gospodarji, očetje, mojstri do svojih poslov, podložnih, otrok ali učencov svojo dolžnost spolnujejo. Ako družiga nič ne

skerbiš, kakor de ti pridno delajo, sicer pa vganjajo kar se jim poljubi, in hodijo ob nedeljah kodar kočajo; ti njim sam smertno sulico v roko daš, s katero svojo nedolžnost končajo, in si nakladaš težek odgovor v dan sodbe. Vsak gospodar je kakor duhoven v svoji hiši, torej mora tudi kakor sv. Baldomir, skrbeti za svoje hišne. Dobri gospodar skerbi, de držina ob svojih časih vselej moli, k božji službi hodi, in se per nji tudi prav obnaša, de nar manj vsake kvatre svete zakramente prejme. Kersanski gospodar v svoji hiši, na polji, v delavnici — ne terpi kletvinje, zasmehovanja svetih reči in vere, ne terpi opravljanja, ne terpi pregrešnih kvant ali pesem. Ker s tem se nar svetejšemu imenu nečast dela. Kersanski gospodar! ti si dolžan skrbeti, de tvoji ljudje o pravim času domu pridejo, de s pijančevanjem ali z igranjem denarja ne zapravljajo, de s pregrešnim znanjem svoje nedolžnosti ne pokopljejo. In če je človek v tvoji hiši, ki je spačeniga zadržanja, ali morebiti se zapeljive nauke troši, taciga posvari, poduči, in če to nič ne izdà, ga iz hiše odpravi, če je tudi še tako dober delavec, de ti družih ne pohujša.

Sv. Baldomir je Božje ime posvečeval, ker je vsak dan veliko molil in pridno dobre bukve bral. Veliko kmetijskih in rokodelskih ljudi se izgovarja, de nimajo časa moliti; pa to je laž, ako rečeš, de nimaš časa moliti. Naj bo še toliko dela, si vendar vsak dan čas za jed vzameš; ravno tako kakor si ga za jed vzameš, zamoreš tudi čas za molitev vsak dan dobiti. Zakaj kakor potrebna je vsakdanja jed, de na telesu ne pešaš, tako potrebna je vsakdanja molitev, de na duši ne pešaš. Ako pa vendar vsak dan ješ in delaš, moliš pa ne, je znamenje, de ti je več ležeče za telo in za ped življenja, kakor za celo nezmerno in neskončno večnost. Veš pa že tudi, kako ti je misliti in početi, de bo vse tvoje delo molitev.

Sv. Baldomir je od mladih dni vedno svojo nedolžnost ohranil. Čistost je prva in neogibljiva čednost k bogoljubnemu življenju. Opravljaj ti, moj kristjan, nar lepši in nar boljši dobre dela, ako čisto ne živiš, je tvoje djanje tako malo Bogu dopadljivo, kakor malo bi se tebi ljubilo nar boljših jedi jesti, ako bi se v prav nagnusno vmazani posodi pred te položile. Kovac Baldomir s svojim vmazanim obrazom in s sajastimi in zažuljenimi rokami, pa s čistim sercam, je pred Bogam in njegovimi angeli neskončno lepši, kakor kralj na zlatim sedežu, ako v duši ni čist, in kakor naj gorši našopirjenka v židi in z zlatimi perstani na plesu, ako je nedolžnost zgubila.

*) Po legend. Alb. Stolca.

Dr. Alojzi Schlör.

Kratek popis njegoviga šteljenja in djanja.

(Dalje.)

Ranjeiga posebno zasluženje za Avstriansko duhovščino pa je, de je po Božji milosti „dušnim vajam“ po zgledu sv. Ignacija z besedo in djanjem spodobno in zaželeno priznanje in sprejetje naklonil in pridobil. Kmali po njegovim prihodu v Gradec jih je 18. kimovca po modri poskušnji prečastljiviga knezoškofa Romana obhajal. Schlöru je bilo to novo; tedaj še skorej nobena škofija nanje pač mislila ni. Tudi knezoškofu Romanu so jih mnogi pomišljevale odsvetovali; ali velikodušni višji pastir se ne da odverniti od svojiga blaziga namena. Skliče in povabi duhovščino, in okoli 200 se jih je bilo našlo. Večne zveličanske resnice, nalaš za duhovne razlagane in pripovedovane, skupne molitve in pobožnosti, vzajemno spodbujevanje k svetimu življenju, — vse to je zbranim neznano dopadlo in vsi so spoznali dobroto in potrebo taci dušnih vaj. Ko blisk vžge to djanje milosti Božje serec blaziga Schlöra, ki je bilo vse vneto za posvečevanje duhovnov. Prec tedaj je djal: „Roman je pričel, druge Avstrijske škofije morajo nasledovati“. Odsihmal se je vedno trudil, praviga duha Ignacijevih pobožnih vaj si v molitvi in premišljevanji in učenji prilastiti, in tako se je res po Božjim vsmiljenji zuril popolnoma svojim bratom v Gospodu za vodnika v teh zveličanskih opravilih. Koj nastopno leto jih je veliki teden z bogoslovci poskusil, ktere je v letu 1840 na svitlobo dal pod naslovom: „Geistesübungen nach der Weise des heiligen Ignatius“. Leta 1844 je spisal enak venec duhovnih premišljevanj: „Der Kleriker in der Einsamkeit“, iz kterih je spoznati, kako si je skorej popolnoma Ignacijeviga pobožniga duha prisvojil.

Kmali se je jelo vzbujati in oživljati v duhovnih raznih škofij serčno hrepenenje, se k ponovljenju in okreplevanju duha sniti in v samoti slišati resnobni glas večnih resnic iz ust duhovniga vodnika. Pobožni litomeriški škof Jernej, je bil prvi, ki je v speljavo tega dela slovečiga Schlöra povabil. Enake povabila je po tem dobival v Labudsko škofijo, Pečuh, sv. Hypolit, Berno, Ternovo, Pešt, Ostrogon, Vacov, Zagreb, Terst, in mesca veliciga serpana pretekloga leta spet v Ostrogon. — Kar so sedanji papež Pij IX. dušne vaje za duhovščino vsim višjim pastirjem močno priporočili, so jih že tudi v Avstrii skorej po vsih škofijah nekaj svetni duhovni nekaj redovniki vodili in obhajali. Častiti O. Dominik Sartori, karmelitovski predstojnik v Gradcu, in duhovni prijatelj ranjeiga Schlöra, jih je vodil v Lincu, Budjevicah, Pragi, Solnogradu in v Ljubljani. Tako se je Schlörovo prerokovanje v njegovo naj večji veselje in dušno tolažbo spolnilo in imenitno delo k povzdigi in spodbujenju duhovstva pričelo. — Schlör, desiravno slabotne postave, je kazal vendar v unih svetih opravilih posebno moč in krepkost, njegov od zgoraj poterjeni in okrepljeni duh je tako rekoč povzdigal navkiško svoje lahko truplo, in sam močnejši je razodeval tudi večji moč in oblast do serec svojih poslušavcov. Že njegovo vnanje lepo zerkalo notranje sv. resnosti, popolne ločitve od sveta in mirnosti v Bogu je vprične s serčno spoštljivostjo navdajalo. Tako je bilo pri vsih dušnih vajah, tako zlasti v veličastnim zboru, kteriga je za povzdigo in pospešenje cerkveno-duhovniga življenja neutrudni pre-

svitli knez in pervak Ungarije, Joan Scitovsky, poslednje dni mesca vel. serpana v Ostrigonu sklical, kamor je duhovne iz vsih škofij, zlasti duhovne vodnike ali spirituale semeniš povabil. Prišlo je vsih skupej okoli 160, in svēsti smemo biti, de bode v svojim času seme božje, ktero je o tej priložnosti Schlör v serec toliko pobožnih in verlih cerkvenih služabnikov vsejal, naj obilniši sad rodilo.

Njegove poslednje vaje, če se sme reči, njegova duhovna labudnja pesem, bile so v Gradcu zadnje dni kimovca 1852, kjer jih on poprej ni nikdar vodil. Sam je bil te misli, de je bolje, če se k temu opravilu vnanji duhovni možje povabijo, in res so jih dotlej le jezuiti, karmelitje ali redemtoristi obhajali. Ko je pa poslednje leto presvetli knezoškof, Jožef Otmar, kteri je skušeniga in prebrisaniga duhovniga moža vedno čislal in ljubil, svojo željo ponovil vendar enkrat Schlöra imeti svoji ljubljeni duhovščini vodnika v bogoljubnim djanji, je ranjeci, spoznavši voljo Božjo, pohlevno prevzel to delo. Blizo 140 se jih je zbralo s svojim spoštovanim višjim pastirjem. S polno oblastjo svojiga duha je govoril Schlör ko služabnik Božji in gotovo ne brez naj boljiga nasledka. Na koncu premišljevanja „smerti“ poprosi Schlör zbrane, zmoliti en „Očenaš“ za tistiga, ki bode zmed vpričnih prvi — umerl. Zanj so molili, ker ta je bil Schlör sam. — Tako si je prizadeval ranjeci svoje duhovne tovarše v svetiši Gospodnjim z besedo in z djanjem in z mnogimi krepkimi spisi k spoznanju ostrih in svetih dolžnost in spolnovanju, k resnično pobožnemu življenju nagibati in naklanjati; je pač dobro vedil, de svet sedaj le rad prezira dostojnost duhovsko, in de je tudi duhovnam treba si z osebno veljavo, s primerno zobraženostjo in spodobnim, v resnici duhovnim življenjem njegovo spoštovanje pridobiti. *) Zatorej je pa tudi s serčnim veseljem pozdravil od knezoškofa Romana napravljeno mladenško semeniš za Sekovsko škofijo, ker ravno po tem bi se dalo po njegovi misli in želji cerkve za dober duhovski zarod skrbeti. Spisal je v priporočenje te naprave: „Ueber geistliche Knabenseminarien“ in v pojasnjenje praviga pomena enacih ustavov. Duhovske in deželske je iskal k podpiranju mladenšnice nakloniti, in sam je bil do konca svojiga življenja njen velik dobrotnik.

(Dalje sledi.)

Pohujšljivi nadpisi.

Med mnogimi prodajavci, kteri semnje po Slovenskim obiskujejo, tudi saj na večih semnjih in shodih, sladkokepi in sladkokeparce z raznimi sladkimi, sterdenimi ino ocukranimi kruhki, serčici ino sladčicami vsake baže, zlasti otroke ino odraseno mladino k svojim prodavnicam vabijo. De ta-

*) Sprelepo je, kar piše v tem oziru v „Vita s. Caroli Boromaei:“ Pietas et virtus etiam inimicum cogit, ut revereatur eam. Utinam omnes nos, quos sacerdotium susceptum reverendos facit, ita comparati simus, ut incredulum aevum, si non dignitatem, saltem vitam nostram compellatur revereri. Auctoritas objectiva, qua pollemus, a seditioso aevo vilipenditur, sacrum chrisma, quo manus nostrae unctae sunt, ab ingeniis petulantibus deridetur; sacerdos qua sacerdos ab infidelibus parum aestimatur; quodnam ergo adhuc medium nobis superest, reverentiam hujus saeculi nobis conciliandi? — Virtus et scientia, solida eruditio et irreprehensibilis vita itd.

kih reči več prodajajo ino spečajo, jih mnogoverstno okinčijo, v lične zavitke zavijajo, ino z raznimi podobami olišpajo. Al, — ravno tukej pogosto pisana kača s cveticami povita leži, in kupljena sladčica je dostikrat strup, ki se sicer ustam prileže, ali dušo smertno rani. Tak dušni strup so marsiktere podobe, na take sladčice natisnjene, ino zlasti napisi ino izreki, s kterimi so take cukrenine, in posebne sterdene serčica, po kterik slovenska mladost po semnjih na deželi tolikanj poželi, olepsane, — nadpisi, podobe, izreki, pri kterih poštemimu človeku, ako jih vidi, bere, ali brati sliši, rudečica v lice stopi.

V nekim časopisu predlanskiga leta smo brali, da je policijski predsednik v Parizi oistro prepovedal, nespodobne ino pohujšljive podobe, kipe ino nadpise po prodajavnicah razstavljati ali prodajati. Naj bi se ta izgled tudi pri nas posnemal! — Že pagani so po spričevanju Terencia spoznali, da mladina rada v djanji posnema, kar vpodobljeno ali napisano vidi. Pogled take podobe, ino branje eniga samiga takiga nadpisa zamore domisljijo nedolžne mladine na krivo pot perpraviti, ino jo ob mir ino nedolžnost serca pernesti.

V knjigah „od izgledov“ — ki jih je paganski imeniten pisavec Valeri Maksim spisal, beremo da so modri Špartani nesramne knjige svojiga pesnika Arhilohia, potem ko so spoznali, da sramožljivost kalijo in spodkopujejo, na očitnim tergu očitno sožgali. — Al bi ne šla po pravici taka tudi raznim podobam, kipam, nadpisam ino izrekam na marsikterih cukreninah ino sladkopekarskih rečeh? Kaj bi Špartani rekli, ako bi oni po naših slovenskih semnjih ino shodih hodili, ino našo mladino sladkopekarske reči z zapeljivimi posvetnimi, clo s svetimi podobami, pod kterimi se pa gerdi, pohujšlivi nadpisi, izreki ino stavki najdejo, kupovati ino po rokah nositi vidili? — Ne bi li oni mislili, da imamo evangelijsko postavo, ktera nas uči, mladino pohujševati ino popačevati? Zamore li mladost dobro od hudiga vselej prav razločiti? Oj, nar raji si mladi ljudje hudo namest dobriga, pelin namest medice, strup namest zdravila izvolijo! Kdo ne ve, da je slana mladimu cvetju vselej škodljiva? Ino, kdo bi se prederznil terditi, da pohujšljive podobe, nesramni stavki, napisi, izreki, pregovori i. t. d., ki se na cukreninah ino sladkopekarskih rečeh po semnjih ino shodih prodajajo, mladim sercam ne škodovajo? Ako mladiga človeka, kadar kaj pohujšljiviga vidi ali bere, ali brati sliši, rudečica ne obide, je že, ali pa bo kmali popačen. Naj k zgubljeni sramožljivosti le priložnost pride, ino — padeč je gotov. Oj bratje! tako bi ne smelo biti.“ „Nikomur ne dajmo pohujšanja, de se čez našo službo hudo ne govori.“ Anton Namre. *)

Ogled po Slovenskim.

(Iz Kozjanske okrajine. Konec.)

Ko je bilo tedaj delo dokončano, povabijo častiti g. tehant bližnjo duhovščino, k tej lepi povzdigovavni svečenosti. Že v saboto se iz vsih bližnjih krajev verni k večernicam zbirajo, cerkev je bila natlačena, petja ne konca ne kraja, pozno v noč se razidejo, pokanjo

strelnih možnarjev s stermiga brega starih Kozjanskih razvalin se močno razlega po bregih in berlogih cele okrajine. Komaj se v nedeljo juternica odzvoni in strelni možnarji oglasijo, se je že ljudstvo zopet zbirati jelo, ino bilo je ta dan toliko ljudi v Kozjim, de tudi naj starji ljudje tukaj nikoli tolike množice niso vidili. Ob desetih čast. g. tehant spremljeni od duhovščine blagoslovijo altar ino vse, kar so si noviga farmani za svojo cerkev omislili. Potem je bila procesija s svetim Rešnjim Telesam, ki so jo čast. g. Joža Dežela, Pilštanski fajmošter, vodili. Tudi gg. uradniki sodnijski ino štiberski so v svoji prazni obleki k povzidigi slovesnosti pripomogli. Pa dokončani procesii stopijo domači g. kaplan Ferdinand Ramor na leco ino s krepkimi besedami razložijo imenitnost cerkveniga obhajanja, ki so jo verni imeli. Razložijo pomen cerkvenih obredov. Počemsi od lece, na kateri so podobe štirih evangelistov, povejo, de je to v znamenje, de se iz tega mesta prava, živa beseda Božja, nespremenljiva resnica, kakor so jo evangelisti popisali, razlaga ino uči, ino de ravno po teh besedah ino resnicah bo tudi enkrat sodba Božja sklenjena, ktera je na krovu lece vpodobljena. Potem pokažejo na zadnjo večerjo našiga Gospoda in Odrašenika Jezusa Kristusa, govorijo od njegove prevelike ljubezni do nas, ktero nam posebno njegova vedna pričujočnost med nami poterdí. Pokažejo na tabernakel, v katerim on, kakor dober oče med svojimi otroci prebiva, ino se našim dušam v živež ponuja. Pa potrebno je, ako ga hočemo vredno v serce sprejeti, de naj bodo tudi naše duše, kakor beli rumeno pozlačeni tabernakel z belim oblačilam nedolžnosti ali saj prave spokornosti odete, vžgane in goreče prave kersanske ljubezni. Tako se obernejo nadalje k vsim podobam svetnikov ter poslušavce unemajo, po njih izgledu živeti, de se enkrat njih veselja v nebeškem raju vdeležijo. Sklenejo svojo besedo s serčno molitvijo za vse dobrotnike ino pomočnike kakor tudi za vse pričujoče ino njih varhe. Po pridigi je bila peta sv. maša, ki so jo častiti g. tehant imeli, ino pri kteri jim je več duhovnov streglo. Veliko so zares storili Kozjanski farmani za svojo cerkev, vonder se še le malo vidi, pa upajmo, de gorečnost za čast hiše Božje, ktera se je v njih vnela, ne bo tako hitro ugasnila, temveč, de bodo, kar je sila potrebno pri malih oltarjih v kratkim dogotovili. Bližnje soseske si pa naj pri Kozjanih izgled vzamejo, kaj zamore tudi v hudih ino slabih letinah skerbljivost za čast hiše Božje. Kadar se človek namreč v te brežnate ino berlogaste kraje poda, ter od daleč lepe cerkvene poslopja ugleda, mu serce od radosti poskakuje. Kadar pa vanje stopi, kaj najde? Ali prazno cerkev, ali pa nagnjeteno s podobami, ktere svetnikom niso kaj podobne. Prašajmo po vzrokih te zanikarnosti? Ni ga pod palcam, slabe so letine, težavno sitno je to delo, kdo se ga bo lotil? Pa ta izgovor je piškav. Tudi drugi imajo take letine, in so n. p. Kozjani, ki jih je komaj 1300 duš, več kot 1600 gold. srebra v teh hudih letinah zmogli, zakaj ne bi tudi druge večí okolice kaj takiga storile? Časi se kaj ne hujšajo, le ljudstvo se je spridilo. Tudi naši predniki niso ne zlatih ne srebrnih rud imeli, pa glejmo njih veičanske dela. Oni so pa iskali nar popred Božjiga kraljestva ino njegove pravice zato jim je bilo vse drugo naverženo, mi pa le drugih reči išemo, zatoraj pa ne teh, ne unih ne dosežemo.

Selaki.

Iz Gorice. Graški cerkveni list „Kath. Wahrheitsfreund“ od 22. grudna p. l. naslednje piše:

Bodi nam pripuščeno, slovenske duhovne naše škofije opomniti nekih novejših del, ki so se prikazale na obzoru cerkveniga slovstva. So namreč dvoje prav koristne in vsakimu dušnemu pastirju neogiblivo potrebne

*) Lepa hvala za lepe spise. Posebno ljubo nam bo, kar ste še dalje obljubili. Vredništvo.

bukve. Perve so izvrstni prevod Gofinoviga razlaganja, in druge Šmidov zgodovinski katekizem, ki je v nemškem jeziku že šestkrat natisnjen. Gofina je izdalo, „društvo sv. Mohora za razširjanje dobrih bukev med Slovenci“, ktero že 600 udov šteje. K temu društvu bi imel pristopiti pač vsak slovenski duhoven, katerimu je kej mar za kersansko in čedno omiko njegoviga ljudstva. Društvo je pod obrambo prevzvišeniga Lavantinskiga škofa, kteri so sami že mnogo prav dobrih bukev za Slovence na svitlo dali. To društvo; sicer še le eno leto živi, ali do sadaj izdane bukve, ki so: Silno lepa povest „Blagomir“, povestnica Goriške nadškofije; „Šola vesela“ izvrstna knjižica lepih pesem kneza in škofa Slomška in „Gofinovo razlaganje cerkveniga leta“; „Kaffolovi domači ogovori po nedeljskih evangeljih“; „Robidovo naravoslovje ali fizika“ pričajo dovolj, da zamoremo mnogo pričakovati od njegoviga hvale vredniga djanja. Tudi v prihodnje oznani društvo prav dobrih in potrebnih ljudstva primernih bukev, namreč: Vogelnovo življenje svetnikov, poslovenjeno po dveh duhovnih naše škofije; zgodovino avstrijske carovine; tretje bukve Mojzesove; lepe povestice za šolske darila itd. Tako društvo zasluži v resnici, da ga vsi podpirajo. Društvo bo z novim letom izdajalo tudi šolski list, ki se „Šolski prijatelj“ kličie, kteriga katehetam in učencem serčno priporočimo. Pervi tečaj tega časnika je donesal mnogo prav izvrstnih sestavkov, in naslanja svoje učilne načelstva ali podstavne pravila skozi in skozi na načelstva naše svete katoliške cerkve. — Letnina znese 3 gold. sr. Pač majhna letnina, s ktero se zamore veliko dobroga storiti.

Drugo delo, ki ga slovenski duhovščini priporočimo, je Šmidov katekizem, kteriga je poslovenil naš neutrudni pisavec gosp. učenik Janežič. Prevod je lahko razumljiv in večidel še bolj ljudstvu primeren, kakor nemško izvirno delo. Tudi priporočimo izvrstno vredovani časnik „Zgodnjo Danico“, ki v Ljubljani izhaja. Ker mora Slovenski duhoven slovensko in nemško dobro znati, mora tudi na svoji mizi imeti dva cerkvena časnika, namreč zraven nemškiga mnogocenjeniga „Kath. Wahrheitsfreund“ tudi lepo „Danico“. M. P.

Iz H. na Notrajinim. Ko so otroci v novim letu pervikrat v šolo prišli (do Božiča njih je več golorokih in bosih peršlo, zdaj pa so že obuti, ker je ivje po drevju tako veliko, kot da bi bilo vse zamedeno), sim jim po učenju pokazal majhne bukvice: „Ste zica v nebesa“. Vsi v enim glasu zavpijejo: jej, jej, kako majičene bukvice, kako so fletkane! Niso mogli se jih hitro dost nagledati, vsak jih hoče perjeti. Moj namen je pa bil, le tisto prelepo pesmico: „Angelček“ šolarjem zapeti in jih taisto naučiti. Ni mi bilo potreba je dostikrat zapeti; v četertinki ure so jo že znali; se ve de, ne vsi; le kteri bolji sluh imajo. In ker so si jo tako naglo zamerkali, sim jim še drugo: „Hvala božja pod milim nebesam“ zapel in v pol dobre ure smo znali obedvč. Čudno se bo to komu zdelo v pol ure dve pesmi otroke naučiti. Tudi jest še nisim nikolj ne otrok ne odraslih v pol ure dveh pesim navadil, kot zdaj; pa kar se človeku perleže, si kmal perlasti; ker ste pa imenovane pesmice otrokam tako permerne, da bolj biti ne morete in ste zravno tudi za odraslene perpravne s permerjenim napevam ozaljšane, smo jih hitro znali. Prec drugi dan smo spet poskusili in že nju cela šola poje. Ko smo obedvč speli in zravno še od „šolarčika“ in „šolarce“, vprašam otroke, ktera zmed teh je nar lepši? Od „angelčika“ mi vsi zaženejo, naj jo še enkrat zapojemo! so me prosili. In z veseljem sercam sim jim, se ve de, to veselje dovolil. Ko smo jo

kake trikrat zapeli, sim jim še le bolj natanjko bukvice pokazal, ter sim tud obljubil, jih nar pridnejšimu podariti. Jest, jest! meni, meni! so vsi zagnali. Pokažem jim prelepo podobo, ki je spredej, zares lična in prav kot nalaš za take bukvice, v. Alojzia. Vsak jo hoče natanko viditi. Povem jim po versti, kaj de te lepe bukvice v sebi imajo; so me tako verno poslušali, da malokdej tako. Tud sim jim bral dva zgleda, in ko sim od „petletniga deteta“, ki je za Jezusa smert storilo, bral, se jim je tako milo zdelo, da sim clo solze v očeh nedolžnih otrok vidil. — Kje se neki dobé? koljko veljajo? me večji poprašajo. Obljubil sim jim, da jih bom kmal dobil in da jih lahko skoro vsak kupi, ker le 5 kr. veljajo, že clo, ker je tud sv. maša v njih. — In ker so na sv. treh kraljev dan zvedili, da jih že imam, so hiteli, da so edin drugimu duri odperali po-nje.

Mislim, da se z nobeno rečjo otrokam tako sploh še ni postreglo; posebno, ker je toljko lepih molitev in tud marskej za odraslene, kakor tiste „kratke molitvice per več perloznostih“ in več družiga. Le viditi veselje otrok nad njimi, bi že skorej trud pisanja poplačalo. Tud kup njih je zares majhin, le to bi bilo želeti, da bi bile terdno vezane in vse obrezane, ker se več listov neprerezanih najde, kar ni za otroke, ker se prerezati še bojé. — Hvala lepa za take, zlata vredne bukvice! Z Bogam!

Iz Koroškiga zvemo, da g. Javornik pridno naprej dela sveto pismo, in bo 2., 3., 4 in 5. Mozesove bukve v enim zvezu na svitlo dal, to de s kratko in potrebno razlago brez učenih slovniških in drugih razjasnil, — in delo bo mende društvo sv. Mohora prevzelo.

Iz Ljubljane. Gosp. Plešnar kaplan v Smledniku je pri svojih starših v Černim verhu po večkrat prejetih svetih zakramentih 4. t. m. za naglo jetiko v Gospodu zaspal. Bil je še čisto mlad goreč duhoven, povsod ljubljen od ljudi in gotovo tudi od Bogá. Bog mu daj v miru počivati!

* 10. t. m. je umerl g. Tomaž Kapus učenik na tukajnih c. k. normalnih poglav. šolah.

Razgled po kersanskim svetu.

Iz Prage. Prihodnjo spomlad se bo jela cerkev s. Cirila in Metoda v predmestu Karolinu zidati. Želi se, da bi se do 1862. leta dodelala, ker tisto leto se bo tisučletni spomin začetja kersanstva v Čehih in na Moravskim obhajal.

Laško. Nesrečni nasvč za posvetni ali deželski zakon, po kterim bi zakon pred deželsko gosposko veljavno sklenjen bil, je zeveržen. To se je zgodilo valed pisma, ki so ga sveti Oče pisali Sardinskimu kralju, in ga prijazno, pa odkritoserčno podučili, kako da bi taki zakon bil zoper katoliško vero. Med drugim pravijo sv. Oče k sklepu tega lepiga pisma: „Veličanstvo! V imenu Jezusa Kristusa, kteriga smo namestnik, desitudi nismo vredni, k Vam govorimo in Vas prosimo v njegovim svetim imenu, ne poterdite postave, ktera bi bila vir sto in sto napak. Prosimo tudi Vaše Valičanstvo zapovedati, da naj se tiskarnica oberzdá, ker ona neprenehama hudobije in pohujšanje razširja. Bog hotel, da bi ta greh ne bil tistimu prišet, kteri, ko ima oblast, vira ne zapira, iz kteriga to hudo izhaja itd.

Pogovori.

Gosp. M. P. v N. Vaše modre nasvete bomo društvu poslali. — Gosp. J. M. v G. Niste. — Gosp. O. v. R. Naznanovanje Ljublj. mertvih bi preveč prostora vzelo, in bi bilo za več del čast, bravstva brez koristi. — Gosp. H. v G. Lepa hvala za Vaše blago spoštovanje in spoznanje Danice. Vaše pismo oméni neki posebin novoletni pozdrav, ki ga nismo prejeli; mislimo pa tudi, da bi zdaj že pozno bilo. Vredništvo.